

Lakomák

*Mikor a menyegző jegyében
asztalhoz ült a násznép,
nekem csak egy volt furcsa: mily
fölényes természetesen
ölelkeznek körülünk,
milyen harsányan ünneplik maguk
mind, akik nélkülem
kezet se fogtak volna.*

*Sorsommá lett azóta folyvást
a menyegzőkre készülés.
Megrögzött buzgalommal
gyakorta arra ébredek:
számolom ujjamon a poharat, a tányért,
az ülésrendet tervezem, a párok
illő helyét, —
ne járjon senki rosszul.*

*Pedig nem én vagyok a vőlegény,
csak a montőr, ki nézi,
hogyan forog a szerkezet magától.
Még azon sem csodálkozom,
hogy a vendég mind hivatalosabb
nálamnál.
Olykor szék se jut.*

*Tanulok lelkesedni hideg arccal.
Letörlöm választottjaimról
a pártfogás szégyenjelét.
— Minden csak hiúság! —
figyelmeztet a Költő.
S megmondattott rég,
úgy szabad csupán
jónak lennünk,
hogy senki se lássa.*

*Csak egyet nem tudok még:
milyen jóhírt jelent
Istenének a misszionárus
látván jövőendő lakomát, hol
szeretetének csontjait
vidáman hátradobva,
megeszik eleven testét
a térítettek.*

Hajón északra

Sávokat húz a tengerre az alkony:
lilát, bíbort meg acélerű kéket.
Anyá, fiú a korlát keretéből
néz ki a borzas levegőbe, arcuk,
szemük négy gyöngye eleven igézet.

Szigetek úsznak, ideges vitorlák
feszes kagylója homorul az árra.
Duhog a mély, ver finoman a padló,
szállunk a meglelt öröm elemében,
befonva sorsunk hamvas kosarába.

Most az se fáj, mit én nem veszek észre,
figyelnek ők, a fiú meg az asszony.
Jó volt indulni bizakodva, mégis,
teret időt megszorozni a vággyal,
hogy útjuk üdve engem is mutasson.

Sárgába vált, majd hamuhodva omlik
hócirnű ormok árnyába az este.
Játszunk tovább a lépcsőn, folyosókon,
forog velünk a sok idegen ajtó,
de nem vagyunk sehonnét kirekesztve.

S mikor kint habzón földagad a hullám,
a Skagerrákról bezúdul a távol,
imbolygunk együtt, apa, fiú, asszony,
nevetve nyújtjuk, cifrázzuk a lépést,
berúgva már a tengernyi világtól.

Kép és való

Azt mondtad, ehhez fogható
teremtett táj, ilyen
arány, szín, forma, ily
remek bazalt világ
nincs Európában sehol,
talán csak messze, keleten...

Valóban láttam ott
koporsó-forma prizmákat, nyesett

süvecukor-tetőt, redős
malomkő tömböket, gúlákat,

de minden oly kopár volt.
S úgy megdöbbsentem, amikor az úton,
hátán a balra-jobbra ingó,
rekeszes alkotmányt, a tornyos
gyaloghintót cipelve, lomhán
jött szembe egy elefánt.

*

Tegnap ott jártam újra
hegyeid lábában, a part
öbölbe ránduló ivén.
Ott hol be szoktál fordulni a vízre,
a nádszegély torzsáin kavargva,

csápoló karral henteregve, három
fiatalember fetrengett a földön,
pánsíp helyett palackon furulyálva,
egymás szájáról tépkedve a mámort,
köpködve mindig ugyanazt a két szót ...

Domborló árnyak hűvöse, a fák,
lugasok, szőlők terasza alatt
hirtelen úgy rámtört a nyugtalanság:
kép és való hogy illik együvé?

Négy puha oszloplábát rakogatva,
laska fülét, ormányát lebegetve,
tán mégis ő volt emberibb,
a monstrum.

ZSIGA CSABA MUNKÁJA